

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 września 2015 r.

Pozwem z dnia 6 lutego 2015 r. (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko W. K.zamieszkałej w W., powód Urząd (...) w W.wniósł o zasądzenie od pozwanej następujące kwoty:

1. 627,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
2. 692 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
3. 692 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
4. 692 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
5. 692 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
6. 692 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
7. 692 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;
8. 692 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 września 2014 r. do

dnia zapłaty, co stanowiło łącznie kwotę 5.471,02 zł oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód powołał się na postanowienia zawartej z pozwaną umowy o finansowanie pozwanej aplikacji radcowskiej, których pozwana nie dotrzymała nie wywiązując się z zapłaty swego zadłużenia z tego tytułu (pozew k. 3 – 6).

W odpowiedzi na pozew pozwana W. K. kwestionując w części wysokość naliczonego zobowiązania z tytułu zwrotu kosztów urlopu szkoleniowego oraz wysokości wynagrodzenia będącego podstawą jego naliczenia, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu podniosła, że wywiązywała się ze wszystkich nałożonych na nią umową o finansowanie aplikacji zobowiązań oraz, że nie wykorzystywała w pełni przysługujących jej z tego tytułu uprawnień, jakim było np. zwolnienie z pracy w celu uczestniczenia w zajęciach, a urlop szkoleniowy wykorzystywała najczęściej w dni egzaminów, na które przysługiwało jej zwolnienie od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia (odpowiedź na pozew k. 30 – 35).

Na rozprawie w dniu 27 maja 2015 r. pełnomocnik pozwanej uznał powództwo co do kwoty 1.061,90 zł netto (1.428,74 brutto), w pozostałym zakresie wnosząc o jego oddalenie (protokół z rozprawy k. 72, pisma k. 70, 78).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana W. K.była zatrudniona w Urzędzie m.st. Warszawy w W.w okresie od dnia 15 grudnia 2008 r. do dnia 30 listopada 2013 r. na stanowisku głównego specjalisty w Biurze (...) (świadczenie pracy k. 24, zeznania pozwanej k. 81).

W dniu 8 grudnia 2009 r. pozwanej ustalono wynagrodzenie zasadnicze wg. XVII kategorii zaszerogowania w wysokości 4.285 zł, dodatek funkcyjny wg. stawki 4 – w wysokości 500 zł oraz dodatek za wysługę lat 20 %. (informacja k. 57)

Na podstawie umowy zawartej w dniu 27 stycznia 2010 r. powód zobowiązał skierować pozwaną na I rok trwającej 3 lata aplikacji radcowskiej w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w W., pokryć koszty aplikacji w wysokości 50% opłaty za I rok w 2010 r. w kwocie nieprzewyższającej 2.304,75 zł, pokrywać koszty aplikacji w kolejnych latach nauki w wysokości określonej w sporządzonym w każdym roku aneksie do niniejszej umowy oraz udzielić pozwanej urlopu szkoleniowego w wymiarze 10 dni roboczych w każdym roku odbywania aplikacji. Pozwana zobowiązała się m.in. do zwrotu poniesionych przez pracodawcę kosztów w przypadku, gdy w trakcie trwania nauki lub w terminie 36 miesięcy

po jej ukończeniu pozwana rozwiąże z powodem stosunek pracy za wypowiedzeniem lub jeżeli powód rozwiąże z pozwaną stosunek pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pozwanej, przy zaznaczeniu, że wysokość kosztów podlegających zwrotowi jest proporcjonalna do okresu pracy po ukończeniu nauki lub okresu pracy w czasie nauki. (wniosek k. 45 - 46, umowa k. 23, zeznania pozwanej k. 81)

Na mocy aneksu nr (...) z dnia 25 lutego 2011 r. powód pokrył koszty aplikacji w wysokości 50% czesnego za II rok aplikacji w roku szkoleniowym 2011 w kwocie nie przekraczającej 2 425,50 zł, a za III rok aplikacji – w kwocie 2 100 zł. (aneksy k. 21, 22, zeznania pozwanej k. 81)

W związku ze złożonym przez pozwaną wypowiedzeniem umowy o pracę ze skutkiem na dzień 30 listopada 2013 r., powód określił wysokość kosztów jakie poniósł w związku dofinansowaniem nauki pozwanej i zobowiązał ją do zapłacenia, do dnia 31 listopada 2013 r., kwoty 2 400 zł (kwota opłaconego przez powoda czesnego za aplikację) oraz kwoty 5 905,77 zł (stanowiącej proporcjonalny zwrot kosztów za wykorzystany urlop szkolenia do dnia 30 listopada 2013 r.), z zaznaczeniem o fakcie naliczania odsetek w wypadku nieterminowej zapłaty. Pismo w tej sprawie pozwana otrzymała w dniu 3 października 2013 r. (pismo k. 20, zestawienia k. 15, 17, 61, 76, wyjaśnienie k. 14)

Z uwagi na znaczną wysokość wymaganej kwoty do zwrotu, która stanowiłaby duże obciążenie dla budżetu domowego pozwanej, zwróciła się ona do powoda z prośbą o możliwość uregulowania zobowiązania w 12 nieoprocentowanych ratach. Na co pismem z dnia 14 października 2013 r. (które pozwana otrzymała w dniu 25 października 2013 r.) pracodawca wyraził zgodę, kwotę zobowiązania 8.306,61 zł podzielił na 12 rat i wyznaczył termin zapłaty pierwszej raty w wysokości 694,61 zł do dnia 28 października 2013 r. oraz pozostałych 11 rat w wysokości 692 zł – do 28 dnia każdego miesiąca. W międzyczasie pozwana konsultowała ustnie z pracownikiem działu kadr swoje wątpliwości odnośnie wysokości zobowiązania. (pierwsze pismo w tej sprawie pozwana otrzymała w dniu 18 lipca 2014 r.). (prośba k. 19, pisma k. 18, zeznania pozwanej k. 81, bezsporne)

Z uwagi na odbywaną aplikację radcowską pozwaną korzystała z urlopu szkoleniowego, za co otrzymała stosowane wynagrodzenie, od którego pozwany odprowadził podatek i składki na ubezpieczenia społeczne. Ponadto okres urlopu szkoleniowego powód nie uwzględnił wpłacając pozwanej nagrodę roczną w latach 2010 – 2012 (kwota niższa o 610,64 zł). (bezsporne)

W piśmie z dnia 15 lutego 2014 r. pozwana stwierdziła, że ze wszystkich wymaganych umową zobowiązań wywiązała się bez zastrzeżeń i terminowo i podała okoliczności, które wpłynęły na jej decyzję o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem. Dodatkowo pozwana podniosła, że w okresie odbywania aplikacji nie wykorzystywała w pełni swoich uprawnień przysługujących jej z ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a wysokość zwrotu za wykorzystany w tym czasie przez pozwaną urlop szkoleniowy został jej naliczony w sposób nieprawidłowy – wraz z kwotą podatku i składki na ZUS, o czym nie została wcześniej poinformowana. Ponadto wynagrodzenie za ten urlop zostało potrącone z podstawy naliczenia nagrody rocznej, co powoduje, że jego zwrot w wysokości naliczonej przez pracodawcę należy uznać za niezgodny z zasadami współżycia społecznego. Pozwana wskazała również, że z powodu odbywania aplikacji miała w tym czasie naliczane niższe niż inni pracownicy nagrody, ze względu na świadczenie pracy w mniejszym wymiarze, co w jej ocenie stanowiło dyskryminowanie jej osoby. Podsumowując przytoczoną argumentację, pozwana wystąpiła do powoda o umorzenie pozostałego do spłaty zobowiązania finansowego.

Na powyższą prośbę pozwanej powód nie wyraził zgody i podtrzymał swoją dotychczasową decyzję, nie ustosunkowując się do podanych przez nią argumentów w piśmie z dnia 15 lutego 2014 r. (pisma: k. 36 – 38, 39, 40, 41, zeznania pozwanej k. 81)

Powódka ostatecznie uregulowała swoje zobowiązanie łącznie w wysokości 2 886,61 zł (2 400,84 tytułem zwrotu czesnego oraz 485,77 za wykorzystany urlop szkoleniowy) Ostatnią wpłatą dokonaną przez pozwaną z powyższego tytułu była wpłata na część raty płatnej do dnia 28 lutego 2014 r. wobec czego w dniu 4 lipca 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty pozostałej należności głównej raty płatnej do 28 lutego 2014 r. oraz pozostałych rat z odsetkami według sporządzonego zestawienia. (wezwania do zapłaty: k. 8, 10, 12, zeznania pozwanej k. 81)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Zdaniem Sądu dowody z dokumentów oraz dokumentów prywatnych stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i oczywista, nie budzi wątpliwości. Strony ponadto nie kwestionowały treści, ani prawdziwości złożonych dokumentów. Ustając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach pozwanej (k. 81).

Odnosząc się do zeznań pozwanej, to w ocenie Sądu uznać je należy zasadniczo za wiarygodne, gdyż znajdują swoje potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, jednakże Sąd nie zgodził się z jej argumentacją dotyczącą podtrzymywaną przez nią wysokością pozostałej części zobowiązania.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo Urzędu (...) należy uznać za zasadne w całości.

W niniejszej sprawie spór toczył się wokół oceny zasadności żądania przez Urząd (...) w W.zwrotu kosztów poczynionych na rzecz umożliwienia pozwanemu pracownikowi odbycie aplikacji radcowskiej. Kluczowym zatem dla rozstrzygnięcia było ustalenie czy wyliczona przez powoda wysokość zwrotu kosztów była zasadna i akceptowana przez pozwaną na tle wzajemnie poczynionych ustaleń odnośnie spłaty zobowiązania.

Dla pełnej oceny roszczenia zgłoszonego przez powoda niezbędne będzie zatem przywołanie w trybie art. 300 Kodeksu pracy przepisów Kodeksu cywilnego w zakresie w jakim dotyczą one czynności prawnych, przewidziane bowiem w jego przepisach reguły wykładni oświadczeń woli stron mają odpowiednie zastosowanie także do umów o pracę (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 1999 roku, I PKN 616/98, OSNP 2000/8/312).

Zgodnie zatem z brzmieniem art. 61 k.c. i art. 60 k.c., oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Art. 65 § 1 i 2 k.c., przewiduje zaś, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na ich dosłownym brzmieniu. Podkreślić jednak należy, że powyższe dyrektywy wykładni oświadczeń woli mają zastosowanie tylko wówczas, gdy treść oświadczenia woli jest niejasna lub wieloznaczna (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 roku, I PKN 474/99, OSNP 2001/13/429).

W doktrynie wskazuje się na ogół, że u podstaw oświadczenia woli leży realnie przeżywany przez człowieka akt woli (wewnętrzne postanowienie, powzięcie decyzji - jako czynność o charakterze psychicznym) ukierunkowany na wywołanie określonych skutków prawnych (tzw. wola wewnętrzna, zamiar). Z oświadczeniem woli mamy do czynienia wówczas, gdy ta wewnętrzna wola zostanie przez podmiot prawa cywilnego wyrażona, czyli ujawniona na zewnątrz (uzewnętrzniona). Według rozpowszechnionego poglądu, znajdującego pełne oparcie w treści art. 60 k.c., oświadczenie woli należy pojmować jako zewnętrzny przejaw wewnętrznej decyzji (czyli powzięcia woli) wywołania określonych skutków prawnych. W świetle art. 60 k.c., przy uwzględnieniu treści art. 56 k.c., oświadczenie woli można również określić jako zachowanie podmiotu prawa cywilnego, z którego wynika - w kontekście towarzyszących mu okoliczności, zasad współżycia społecznego oraz ustalonych zwyczajów - wola (zamiar) dokonania określonej czynności prawnej (por. np. S. Szer, Prawo cywilne. Część ogólna, Warszawa 1967, s. 310; J. Gwiazdomorski, Próba korektury pojęcia czynności prawnej, ZNUJ 1974, z. 346, s. 57 i n.; S. Grzybowski (w:) System prawa cywilnego, t. I, 1974, s. 473 i 358; A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, Prawo cywilne, 1998, s. 256; J. Strzebińczyk (w:) Podstawy prawa..., op. cit., s. 109; B. Ziemianin, Z. Kuniewicz, Prawo cywilne. Część ogólna, Poznań 2007, s. 165 i n.; post. SN z dnia 1 czerwca 1964 r., III CR 27/64, OSNC 1965, nr 3, poz. 45; wyr. SN z dnia 10 marca 2004 r., IV CK 95/03, Lex nr 84431; wyr. NSA w Warszawie z dnia 9 lutego 2005 r., GSK 1424/04, Lex nr 187134; nieco inaczej oświadczenie woli ujmuje Z. Radwański, który zalicza je do czynności konwencyjnych i przyjmuje, że

jest ono aktem regulującym sytuację prawną podmiotów, których dotyczy, dokonywanym przez podmiot składający oświadczenie woli i polegającym na wiążącym ustanowieniu normy o charakterze indywidualnym i konkretnym ze skutkami cywilnoprawnymi - por. np. Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, 2002, s. 17 i n.; tenże, Teorie oświadczenia woli..., op. cit., s. 253 i n.) (...) Określone zachowanie podmiotu prawa cywilnego może być uznane za oświadczenie woli, jeżeli: 1) wyraża wolę wywołania określonego skutku prawnego (por. wyr. SN z dnia 3 grudnia 2009 r., II CSK 550/09, Lex nr 577690; wyr. SN z dnia 14 stycznia 2011 r., II PK 157/10, Lex nr 784922); 2) jest wolne od przymusu fizycznego lub innych okoliczności wyłączających świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli; 3) jest na tyle zrozumiałe, aby przynajmniej w drodze wykładni można było ustalić jego sens (por. A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, Prawo cywilne, 1998, s. 256; J. Strzebińczyk (w:) Podstawy prawa..., op. cit., s. 115; wyr. SA w Katowicach z dnia 11 października 1996 r., I ACr 522/96, Pr. Gosp. 1997, nr 11, s. 57) (tak: A. Janiak, Komentarz do art. 60 Kodeksu cywilnego, WKP 2012).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, że pismem z dnia 14 października 2013 r., którego otrzymanie pozwana potwierdziła w dniu 25 października 2013 r., powodowy pracodawca określił wysokość zobowiązania pozwanej na 8.306,61 zł, jednocześnie wyrażając zgodę na rozłożenie zobowiązania na 12 rat z określeniem ich wysokości i terminów spłaty.

Mając na uwadze przywołane uregulowania i stanowisko Sądu Najwyższego, które Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela należy stwierdzić, że strony ostatecznie doszły do porozumienia i określiły swoje stanowisko w dniu 25 października 2013 r., kiedy do pozwanej doszło pismo kształtujące wzajemne zobowiązania. Strony w ten sposób zawarły umowę (której warunki wskazano w piśmie z 30.09.2013 r. i 14.10.2013 r.). W tym przypadku dla Sądu nie był istotny podnoszony przez pozwaną fakt, że podjęła ustne próby ustalania z działem kadr wysokość kwoty do zwrotu, która w jej odczuciu była zawyżona, gdyż nie przełożyło się to w efekcie na zmianę tej wysokości, a nie kwestionowała wysokości tego zobowiązania w momencie, kiedy podjęła negocjacje co do rozłożenia na raty, wobec czego należy uznać dzień 25 października 2013 r. jako dzień zawarcia umowy, której treścią były ustalone warunki spłaty zobowiązania, w tym jego wysokość.

Zatem zarówno treść prowadzonej przez strony korespondencji w zakresie ustalania warunków spłaty zobowiązania, jaki i zachowanie pozwanej w czasie negocjacji i po nim, oceniane w kategoriach obiektywnych nie budzą wątpliwości co do intencji stron dotyczącej wysokości i sposobu regulowania zobowiązania na zasadach określonych w korespondencji, tym bardziej, iż powódka posiadała profesjonalną wiedzę z zakresu prawa i знаła skutki, jakie pociągają za sobą określone typy podejmowanych czynności.

Już tylko na marginesie można dodać, że zasadnym było pomniejszenie przez powoda wynagrodzenia rocznego o kwoty należne za okres, w którym pozwana była na urlopie szkoleniowym, albowiem zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. Nr 160, poz. 1080 z późn. zm.) wynika, iż nabycie prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego uzależnione jest od przepracowania całego roku kalendarzowego u danego pracodawcy (art. 2 ust. 1 u.d.w.r.). Zgodnie z poglądem znajdującym odzwierciedlenie w orzecznictwie, „przepracowanie”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 u.d.w.r., oznacza faktyczne (efektywne) wykonywanie pracy, a nie tylko pozostawanie w stosunku pracy (uchwały Sądu Najwyższego z: 25 lipca 2003 r., sygn. akt III PZP 7/03, OSNP nr 2/2004, poz. 26; 13 grudnia 2005 r., sygn. akt II PZP 9/05, OSNP nr 7-8/2006, poz. 109; 7 lipca 2011 r., sygn. akt III PZP 3/11, OSNP nr 1-2/2012, poz. 3). W rezultacie, decydujące znaczenie – z punktu widzenia uzyskania prawa do nagrody rocznej ma nie tyle fakt pozostawania w stosunku pracy, co rzeczywiste świadczenie pracy przez daną osobę w całym roku kalendarzowym.

W rozpoznawanej sprawie okresu, w którym pozwana korzystała z urlopu szkoleniowego nie można zaliczyć do faktycznego (efektywnego) czasu pracy w rozumieniu wyżej przytoczonej ustawy.

W niniejszym postępowaniu pojawiła się również podnoszona przez pozwaną kwestia uznania we wzajemnych porozumieniach, że kwota wskazana stanowi kwotę netto.

W tym przypadku należy wskazać, że wprawdzie przepisy dotyczące wypłaty wynagrodzeń pracownikom nie określają wprost jaka kwota – brutto, czy netto powinna znajdować się w treści umowy o pracę, w obrocie gospodarczym przyjmuje się, że wynagrodzenie obciążone jest podatkiem dochodowym oraz składkami ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, dlatego rozróżnia się: płacę brutto – jest to łączna kwota stanowiąca koszt pracodawcy z tytułu wynagrodzenia oraz płacę netto – jest to kwota wynagrodzenia brutto pomniejszona o kwotę należnego podatku dochodowego oraz składek ubezpieczeniowych.

Z analizy regulacji dotyczących szeroko rozumianych płac wyłania się prawidłowość, zgodnie z którą najczęściej określanie w umowie o pracę wynagrodzenie jest w ujęciu wynagrodzenia brutto z uwzględnieniem wysokości danin publicznoprawnych stanowiących stały element wynagrodzenia pracownika.

Za powyższym poglądem obstaje również Sąd Najwyższy między innymi w uchwale z dnia 7 sierpnia 2001 r., zgodnie z którym wynagrodzenie za pracę jako niezbędny element stosunku pracy (art. 22 § 1 KP), jest pojęciem określonym przepisami prawa pracy. Z przepisów tych w sposób niewątpliwy wynika, że wynagrodzenie za pracę należy się pracownikowi, stanowiąc całość obejmującą także te część, którą pracodawca może (ma obowiązek) potrącić (odliczyć). Nie można więc konstruować takiej definicji wynagrodzenia za pracę, w której będzie się wyróżniać część wynagrodzenia za pracę należną pracownikowi (wynagrodzenie netto) i część, która pracownikowi nie przysługuje. Wynagrodzenie za pracę należy się pracownikowi w całości i takie wynagrodzenie wyznaczone jest przez treść stosunku pracy, a więc w takiej wysokości należy je zasądzić w sporze sądowym między stronami stosunku pracy. Pojęcie wynagrodzenia „brutto” w ogóle nie występuje w przepisach prawa pracy i ma raczej znaczenie potoczne. Prawo pracy posługuje się bowiem tylko pojęciem wynagrodzenia za pracę jako takiego. Potoczne znaczenie ma też pojęcie wynagrodzenia „netto”, przez które należy rozumieć część wynagrodzenia za pracę wypłacana pracownikowi, ale tylko wtedy, gdy pracodawca dokona stosownych odliczeń na podstawie innych przepisów prawa (tak: SN w uchwale z dnia 7.08.2001 r., sygn. akt III ZP 13/01, OSNP 2002/02/35).

Niezależnie od wszystkiego, jeśli pozwana uważa, że zaliczki na podatek dochodowych i składki na ubezpieczenie zostały przez powoda niezasadnie opłacone, winna wystąpić do właściwego Urzędu Skarbowego i oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o ich zwrot.

Zatem biorąc pod uwagę przytaczane uregulowania oraz pozostający w dyspozycji Sądu materiał dowodowy, należy uznać, że w ocenie Sądu strona pozwana nie wykazała w toku niniejszego postępowania, aby postanowienia zawartej przez strony umowy dotyczyły kwot netto.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i przyznano je zgodnie z zawartą umową - od dnia wymagalności, czyli dniu następującym po 28 dniu każdego miesiąca do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c., na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu, przy czym w zakresie kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej biorąc pod uwagę wysokość wynikającą z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 w wysokości 900 zł (75% x 1200 zł) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r. nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Rafał Młyński

Zarządzenie: (...).